

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2003-2004

21 oktober 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans aan de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de aangekondigde hervorming van de topsportscholen

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de talrijke pijnpunten waarmee sportclubs kampen en de staten-generaal van de sportclubs

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de uitspraken van de voorzitter van BLOSO over afschaffing van subsidies voor sportclubs

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over het gebrek aan gediplomeerde trainers in alle sporten en in het bijzonder in de tennissport

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de gevaren van de geplande windmolenparken in zee voor watersporters

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Dinsdag 21 oktober 2003

VOORZITTER : De heer Jo Vermeulen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 15.22 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans aan de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de aangekondigde hervorming van de topsportscholen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schuermans aan de heer Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de aangekondigde hervorming van de topsportscholen.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, diverse leden uit mijn fractie hebben in het verleden vragen gesteld over dit onderwerp, en dan vooral aan minister Vanderpoorten, die bevoegd is voor onderwijs. Dat waren vragen naar de evaluatie van topsportscholen en naar het perspectief dat er zou worden gegeven aan deze scholen. In mei 2002 werd aan minister Vanderpoorten een eerste vraag terzake gesteld, door de heer Martens. De minister schetste daarop een procedure, waarbij er sprake was van 2 overleggroepen die de zaken zouden evalueren, zodat men niet over één nacht ijs zou gaan. In de loop van deze zomer hebben we over dit onderwerp een en ander van u kunnen vernemen via de media. U maakt zich sterk dat voor het einde van deze zittingsperiode toch nog een heroriëntering van deze topsportscholen zou gebeuren. U stelde daarbij vragen bij het rendement van de betrokken scholen, en de doorstroming van de leerlingen. U stelde wijzigingen in het vooruitzicht. Zo zou men van 9 naar 5 topsportscholen gaan. Er zouden dus minder scholen komen, maar dan misschien met een breder aanbod en een beter rendement.

Ik begrijp niet goed dat dit dossier lang bestudeerd wordt en dat er dan een wijziging in het vooruitzicht wordt gesteld die pas meer dan 1 jaar later zal plaatsvinden. Concreet betekent dit dat topsporters die vandaag beginnen in een topsportschool of er al zitten, niet weten of ze daar volgend jaar nog aan bod zullen kunnen komen. Voor een aantal zal dat dus niet mogelijk zijn. Zo ken ik praktijkvoorbeelden van sporters in de handbalsport die de keuze van hun club mee laten hangen van de nabijheid van een topsportschool, waar ze een verdere schoolopleiding kunnen genieten, bovenop hun drukke sportpraktijk. Het gaat hier over mensen die op zeer hoog niveau vijfmaal per week in clubverband actief zijn, en dit trachten te combineren met een schoolopleiding. Ze hebben daartoe ook een bepaald statuut gekregen. Maar nu kampen ze met een probleem, met de onzekerheid of dit ook morgen nog het geval zal zijn en met de vraag waar ze die opleiding zullen kunnen volgen.

Mijnheer de minister, op basis van welke criteria hebt u vragen bij het rendement van topsportscholen ? Hoe hebt u dat gemeten ? Wat is uw afweging terzake ? Welke topsportscholen zullen behouden blijven, en welk aanbod zullen die in dat geval verzorgen ?

De voorzitter : De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts : Mijnheer de voorzitter, de evolutie van 9 naar 5 topsportscholen lijkt me een goede zaak. Dit moet immers toch wat worden geconcentreerd in Vlaanderen. In onze regio lijken 5 topsportscholen me ruimschoots voldoende. Onze bekommernis moet zijn dat die scholen werkelijk hun naam waard zijn en blijven, en nog sterker worden in de toekomst. Daar moeten we voor zorgen. Het moet hier echt over topsport gaan. Daarnaast is er een breed kader waarbinnen aan sport kan worden gedaan in het onderwijs. Dan denk ik aan de *sporthumaniora*'s. Dit was maar een

Gysbrechts

algemene opmerking, los van de gerichte vragen van de heer Schuermans.

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer Schuermans, ik wil een belangrijke nuance aanbrengen. U beweert dat ik hier vragende partij ben. Dat is niet waar : die vraag komt uit de sportmiddens. De sportfederaties zijn expliciet vragende partij voor een concentratiebeweging. Vandaag bestaan er 9 topsportscholen, waarvan er 8 operationeel zijn. In het sportmilieu vraagt men dat die zou worden teruggebracht tot 5 scholen, namelijk 1 per provincie, in de praktijk. Hun argument is dat men op die ene plaats dan meer disciplines kan aanbieden. Vandaag worden er op die topsportscholen 17 disciplines gedoceerd, zij het verspreid : in de ene school slechts 1 discipline, in andere 5. In sportmiddens oordeelt men dat concentratie een groter aanbod kan bewerkstelligen. Ook kan er zo een grotere kritische massa worden opgebouwd, zodat men de notie van topsport steeds in het achterhoofd houdt. Mensen kunnen maar naar een afdeling van een topsportschool op basis van criteria, opgesteld door de federaties.

Het is de bedoeling de mensen de knepen van de topsportdiscipline die ze hebben gekozen bij te brengen, maar ook de combinatie mogelijk te maken tussen topsport en toponderwijs. Deze mensen zijn immers niet louter met topsport bezig. Vaak zijn het goede studenten, met heel wat intellectuele capaciteiten : vandaar de noodzaak van een formule waarbij zowel het intellectuele als het sportieve aspect zijn recht krijgt. Anders moet er een onmogelijke keuze worden gemaakt. Als jonge mensen kiezen voor het sportieve, dan gaat dit ten koste van het intellectuele. Kiest men louter voor het intellectuele aspect, dan kan men zijn potentieel aan talent op sportgebied niet tot volle ontwikkeling laten komen. Dat is het idee van de topsportscholen. Ik ben die notie zeer genegen.

Toch is dit ook niet mijn bevoegdheid : de minister van Onderwijs zal beslissen wat er gaat gebeuren. Ik zie dat die procedure al een hele tijd bezig is en wil me op de hoogte stellen van wat er in die scholen aan de hand is. Daartoe zal ik er ook een aantal bezoeken. Als men mij evenwel in de mond wil leggen dat ik zelf een vermindering van het aantal topsportscholen wil, dan moet ik dat formeel ontkennen. Die vraag leeft in de sportmiddens. Voor ik zelf een houding aanneem, wil ik me hierover gron-

dig informeren. Mij gaat het er vooral om die notie van topsport te kunnen waarmaken, ervoor te zorgen dat deze overeind blijft. Ik heb geen reden om te betwijfelen dat dit zal kunnen. Voor men het beseft, belandt men in een discussie over netten. Die discussie wil ik absoluut niet voeren, want ze zijn me allemaal even dierbaar. Voor mij staat de kwaliteit voorop. Als het kan, moet een en ander worden geoptimaliseerd, maar ik wil dat niet zomaar doen. Soms is het aanbod van 1 discipline in een kleinere groep kwalitatief hoogstaander dan veel disciplines in een grotere groep. Die beslissing kan niet louter op basis van kwantitatieve criteria gebeuren, maar wel oordeelkundig en genuanceerd.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de minister, ik heb de indruk dat u wat afstand neemt van die zomerse mededeling, zoals er zovele zijn geweest. Toch hebt u ondubbelzinnig gesteld dat naar uw inzichten er in 2004-2005 een hervorming zou komen, voor het einde van uw ambtstermijn. Ik neem aan dat u daarmee uw huidige ambtstermijn bedoelt. Misschien wilt u daar nog een verlengstuk aan breien, maar dat is een andere afweging.

Ik spreek me niet uit over redenen voor een hervorming van 9 naar 5 scholen. Toch is het vreemd dat die afweging al in 2002 werd gemaakt, terwijl dit pas een paar jaar later zou ingaan. Dit is geen voorbeeld van behoorlijk bestuur : als er redenen zijn om een reductie naar 5 scholen door te voeren, dan heeft men er alle belang bij dit op zo kort mogelijke termijn te doen. Het is niet goed dat jonge mensen die nog maar vorige maand begonnen zijn in een topsportschool, niet weten of ze daar volgend jaar nog terecht kunnen onder dezelfde voorwaarden. Er is geen enkele reden om dit te laten aanslepen. U laat onzekerheid bestaan, niet alleen bij de leerlingen, maar ook bij de directies en de leerkrachten van de scholen in kwestie. Zij weten formeel nog niet of ze morgen nog aan de bak zullen komen. Die scholen hebben geïnvesteerd. Ze hebben moeite gedaan, samen met hun leerkrachten. Voor u en voor minister Vanderpoorten staat vast dat de reductieoperatie van 9 naar 5 scholen zal worden doorgevoerd, maar u beslist dat vandaag niet formeel. Dat is een vreemde houding.

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Wat is hier oorzaak en gevolg ? Ik heb hier het krantenartikel getiteld 'Minister Keulen onderzoekt hervorming topsportscholen. Ik citeer : 'Minister Keulen schrapte 4 van

Keulen

de 9 Vlaamse topsportscholen. Met deze mededeling pakte CD&V gisteren uit.' Dat was u zelf, mijnheer Schuermans. Ik heb daarop gereageerd : 'Dit bericht is voorbarig en veroorzaakt onnodige paniek aan de vooravond van het nieuwe schooljaar, reageert de Vlaamse minister van Sport, Marino Keulen. Er zijn vandaag 9 Vlaamse scholen, waar 456 leerlingen 12 uren per week hun topsport kunnen beoefenen. Kim Clijsters heeft zo haar diploma middelbaar onderwijs behaald in Mortsel. Sommige scholen bieden maar 1 topsport aan, andere 5. Ik heb de vraag gekregen vanuit sportmiddens om na te gaan of dat niet efficiënter kan worden georganiseerd, met minder scholen, maar met een ruimer aanbod van de topsportdisciplines per school. Ik zal dat voorstel onderzoeken, maar een eventuele hervorming kan ten vroegste pas van kracht gaan in het schooljaar 2004-2005.' Dit is een reactie op iets wat u eigenlijk zelf in gang hebt gezet, in volle komkommertijd. Dit heeft alle kranten gehaald, en ook de televisie. Maar wat is oorzaak en wat gevolg ?

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, ik vind het niet fair dat de minister doet uitschijnen dat zijn uitlatingen het gevolg zijn geweest van een uitlating van mij. Mijnheer de minister, ik heb hier een artikel uit Het Nieuwsblad van 20 augustus 2003 waarin u dit aankondigt, met als titel 'Keulen wil hervorming van topsportscholen'. Op basis van dat artikel heb ik het initiatief tot mijn vraag van vandaag genomen. Dat is mijn plicht. Mijnheer de voorzitter, ik vraag dat u de commissiesecretaris de chronologie van de feiten zou laten opnemen. Dan kan men vaststellen, mijnheer de minister, dat u hier de commissie iets voorliegt. U doet uitschijnen dat u hebt gereageerd op mijn actie. Dit is totaal onjuist en uw positie onwaardig. Ik wil dat u die uitspraak terugneemt.

Minister Marino Keulen : Misschien is het goed dat u dat artikel dan eens voorleest.

De heer Eddy Schuermans : Ik hoef hier niets voor te lezen. U hebt me iets verweten : u zou alleen hebben gereageerd op mijn uitlatingen. Mijn vraag is echter gebaseerd op uw uitlatingen in de media, zoals dit hier voorligt, via Mediargus. Mijnheer de voorzitter, ik wil een kopie hiervan bij het verslag. Ik wil dat u uw uitspraak over oorzaak en gevolg terugneemt. Dit is uw positie onwaardig.

Minister Marino Keulen : U zegt in dit artikel dat ik 4 van de 9 Vlaamse topsportscholen ga schrappen, terwijl de mededeling terzake veel genuanceerder was. Door het gebruik van het woord 'schrappen' laat u uitschijnen dat dit definitief is, waardoor er paniek wordt veroorzaakt.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, als u me toestaat wil ik voorlezen wat de minister op 20 augustus heeft verklaard in Het Nieuwsblad. U hebt dat artikel ongetwijfeld naast u liggen. Ik citeer : 'Vlaams minister van Sport Marino Keulen wil nog voor het einde van zijn ambtstermijn in juni volgend jaar een hervorming van de topsportscholen doorvoeren. Het is de bedoeling dat het aantal teruggebracht wordt van 9 naar 5.' Wat heb ik in mijn vraag dan anders gezegd ?

Minister Marino Keulen : Maar wat staat er verder ?

De heer Eddy Schuermans : Er wordt verder gesproken van een reductie van 454 naar 175. Ik citeer verder : 'De minister heeft vragen over het rendement en de doorstroming naar de top. Hij wil opnieuw praten over de opleidingsvergoeding'. Dat laatste is een andere zaak. Ik heb in mijn vraag twee zaken aangekaart. Ik heb u gevraagd waarom u hebt meegedeeld dat er een reductie is van 9 naar 5. Ik heb gevraagd waarop u zich baseert om vragen te hebben bij het rendement van deze scholen. Ik heb niets anders beweerd. Het is unfair dat u de zaken omkeert en ons het initiatief toedicht. Wij hebben de bal niet aan het rollen gebracht.

De voorzitter : We kunnen hier uiteraard moeilijk aan tekstkritiek of journalistieke kritiek doen. Ik ga er van uit dat zowel de vraagsteller en de minister in eer en geweten een verduidelijking wilden en hebben gegeven. Ik stel voor dat we ons beperken tot de grond van de zaak, namelijk de toekomst van de topsportscholen, en dit incident als gesloten beschouwen.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, verontschuldig me, maar het is toch een precedent als men insinueert dat de vraagstellers eigenlijk aan de oorsprong liggen van dit incident. Dat is niet ernstig. U moet er over waken dat men ons niets in de mond legt dat absoluut niet het geval is.

De heer Johan Sauwens : Dat wordt mee in het verslag opgenomen. Dat men ons afluistert, tot daar aan toe, maar dat zou ongehoord zijn.

Minister Marino Keulen : Mijnheer Schuermans, het ging me gewoon over de term 'schrappen' waardoor dit een definitief karakter krijgt, met heel wat heisa als gevolg. Als ik u daarmee heb gebruskeerd, dan verontschuldigd ik me daarvoor, en dan wil ik dit dan ook terugnemen. Dat meen ik. Dit kreeg echter een definitief karakter, terwijl wij ons nog maar bevonden in het stadium dat we vonden dat we dit moeten onderzoeken. Dat artikel is er inderdaad geweest. Dat erken ik ook.

De voorzitter : Zijn deze excuses aanvaard ?

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de talrijke pijnpunten waarmee sportclubs kampen en de staten-generaal van de sportclubs

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de uitspraken van de voorzitter van BLOSO over afschaffing van subsidies voor sportclubs

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Van Dijck tot de heer Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de talrijke pijnpunten waarmee sportclubs kampen en de staten-generaal van de sportclubs, en van de heer Sauwens tot minister Keulen, over de uitspraken van de voorzitter van BLOSO over afschaffing van subsidies voor sportclubs.

Wat deze zaak betreft, is er een en ander in beweging. Er was de staten-generaal, maar ondertussen heeft er ook een hoorzitting plaatsgevonden, waarbij we heel wat feitelijke informatie en bijkomende informatie hebben gekregen. Het is nu aan vraagstellers om duidelijkheid te vragen waar er nog geen duidelijkheid was, of de minister te ondervragen over zijn standpunten.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, ik moet toegeven dat ik niet aanwezig was op de staten-generaal, maar ik heb akte genomen van de resoluties en van een aantal pijnpunten die er werden aangekaart. Het is goed dat die staten-generaal heeft plaatsge-

vonden, niet alleen als gelegenheid om kritiek te spuien, maar ook opdat u als minister en wij als parlementsleden zouden weten waar we aan toe zijn en de nodige initiatieven kunnen nemen.

Sta me toe even te bekijken waar we begin deze zittingsperiode stonden. In de beleidsnota Sport 2000-2004, waarvoor meerdere mensen verantwoordelijk waren, stond een zeer belangrijk punt : 'Vanuit het besef dat een regelmatige sportbeoefening een positieve invloed heeft op zowel de volksgezondheid, de maatschappelijke en sociale integratie als op de karaktervorming en het welzijnsgevoel van het individu, omschrijft de Vlaamse regering haar missie inzake sport als volgt : een sportbeleid voeren om zoveel mogelijk mensen in Vlaanderen zo regelmatig mogelijk te laten sporten, op ieders prestatieniveau, in kwaliteitsvolle omstandigheden en dit met uitdrukkelijke vrijwaring van de integriteit van de sport.' Dat was een zeer belangrijke verklaring. Het is goed dat er bijna 5 jaar later een staten-generaal heeft plaatsgevonden om de stand van zaken na al die tijd te evalueren.

Ik wil niet in detail treden, maar ik heb de algemene indruk dat sport de voorbije jaren meer dan vroeger een politiek item is geworden. Door parlement en regering zijn er initiatieven genomen om deze belangrijke opdracht te vervullen. Jammer genoeg wijzen tal van cijfers er op dat men daar niet in slaagt. Blijkbaar is het niet voldoende dat iets een belangrijk politiek item is en volstaat het niet om meer initiatieven te nemen. Ondertussen is het decreet op de sportfederaties aangepast en dies meer, maar in de realiteit blijkt dat deze zaak niet in de juiste richting evolueert.

Dat is dan geen verwijt met betrekking tot de genomen initiatieven, maar het kan een aanleiding zijn om te bekijken of initiatieven voldoende vruchten hebben afgeworpen of verkeerd waren, en of we de zaken niet op een andere manier moeten aanpakken. Ik wil dus een analyse maken met positieve gevolgtrekkingen.

Ik haalde diverse cijfers aan in de schriftelijke versie van mijn vraag. Vorige week zijn ze in de commissie wellicht uitvoerig aan bod gekomen. Toch vallen er een aantal opmerkelijke dingen te noteren. Zo stellen we vast dat het aantal sportbeoefenaars bij de Vlaamse sportfederaties afneemt. Op een aantal jaren tijd zijn er 170.000 actieve sporters minder. Sinds 1998 is het aantal sportclubs afgenomen met 1.066. We weten dat er in Vlaanderen heel veel echt kleine clubs zijn. Dit cijfer kan betekenen dat er fusies hebben plaatsgevonden, maar ook dat

Van Dijk

clubs niet langer leefbaar waren, financieel of qua omkadering. Er kunnen tal van problemen zijn geweest. Niet alleen het aantal clubs, maar ook het aantal sporters neemt dus af.

Het Bloso-onderzoek concludeerde ook dat de sportclubs te lijden hebben onder het afhaken van publiek. Er zijn heel veel jongeren die sporten, maar op een bepaalde leeftijd stoppen veel mensen ermee. Dat was vroeger al geweten. Er zijn natuurlijk mensen die op latere leeftijd de draad opnieuw oppikken. Maar het is een vaststelling. Ook in 2000 werd dat probleem al erkend. Toen vond men dat men moest proberen dit afhaken tegen te gaan, maar het blijkt nog steeds te gebeuren. Het verlies is het grootst bij de categorie tussen 19 en 25 jaar en bij de leeftijdsgroep tussen 16 en 18 jaar. Alleen de 12- tot 15-jarigen en de jonge senioren sluiten zich meer dan vroeger aan bij sportclubs. Dat laatste is natuurlijk positief.

Het Bloso-onderzoek bracht nog meer slecht nieuws. Ondanks de 313.170 vrijwilligers in het sportleven, komt de helft van de sportclubs nog steeds vrijwilligers te kort om de vele taken uit te voeren. Er is al jaren sprake van een statuut van de vrijwilliger. Dat dit statuut al zo lang uitblijft, zal wellicht een reden zijn, hoewel het me niet de hoofdreden lijkt. Volgens mij schuilt het probleem meer in het feit dat individuen geen engagement meer willen opnemen in een groep of vereniging. Dat is niet alleen een probleem in de sport, maar ook in de rest van het verenigingsleven. Nog een negatieve evolutie is dat het bestuur van de sportclubs vergrijsd. Ik ben de laatste om mensen met ervaring aan de kant te zetten, maar ik stel vast dat de bestuursleden gemiddeld steeds ouder worden. Dat betekent dan wel dat ze in de club blijven. Het blijkt evenwel zeer moeilijk om jonge bestuursleden aan te trekken. Slechts 6 percent van alle bestuursleden is jonger dan 25 jaar, terwijl ook jonge bestuursleden belangrijk zijn voor een sportclub.

Ten slotte is er het probleem van de gediplomeerde trainers. Straks komt dat nog aan bod, specifiek wat één sporttak betreft. De Vlaamse overheid heeft terzake heel wat initiatieven genomen, maar het blijft een vaststelling dat opgeleide trainers nog veel te dun gezaaid zijn in de Vlaamse sportwereld.

Mijnheer de minister, naar aanleiding van deze vaststellingen en de resoluties en standpunten binnen de staten-generaal wil ik u een aantal vragen stellen. Klopt mijn beeld van de huidige situatie

van de Vlaamse sportclubs ? Toen ik deze vraag eind september indiende vroeg ik of we de volledige enquête konden krijgen. Inmiddels hebben we deze gegevens. Wat zult u doen, naast een televisie-campagne, opdat het afhakende publiek, en dan vooral jongeren, de draad opnieuw zou oppikken ? Kunnen we hier niet spreken van een falend beleid, gezien de intenties en het uiteindelijke resultaat ? Dat falend beleid zou niet alleen toe te schrijven zijn aan de overheid, maar ook aan de federaties en de clubs, die moeten worden gemotiveerd om de problemen aan te pakken. Bent u van plan werk te maken van een verlaging van het inschrijvingsgeld voor sportclubs ? Ik heb terzake een aantal uitspraken van u gelezen. Ook leden van dit parlement hebben een en ander onderzocht. Het is inderdaad zo dat het inschrijvingsgeld binnen elke sporttak stijgt. Er is ooit geopperd om het inschrijvingsgeld voor sportclubs fiscaal aftrekbaar te maken. Ook de heer Anciaux, die destijds een tijdje minister van Sport is geweest, heeft in die zin voorstellen gelanceerd. Misschien is het goed hem daaraan te herinneren nu hij verantwoordelijkheid draagt op dat niveau waar initiatieven kunnen worden genomen.

Kunnen we uit het feit dat steeds meer jongeren tennissen en aan atletiek en triatlon doen niet opmaken dat rolmodellen in de sport cruciaal zijn ? Ik heb het daarover vroeger al eens gehad. Een goed topsportbeleid werpt dus ook vruchten af voor de kleine sportbeoefenaar, doordat die in de voetsporen van die voorbeeldfiguren wil stappen.

Verder blijven we het jammer vinden dat de voetbalsport, die zowel financieel als met betrekking tot het aantal leden de grootste sport is, nog steeds niet binnen ons beleidsdomein ligt. De N-VA wil deze week in dit verband een aantal initiatieven nemen. We weten dat de mogelijkheden van de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement terzake beperkt zijn. Toch zou ik een goed beeld willen krijgen. Over hoeveel leden gaat het hier ? Dan heb ik het over zowel sporters als begeleiders die dagelijks met sport bezig zijn. Zij blijven verstoken van elk Vlaams beleid. U kent ons standpunt. We vinden niet dat wij zomaar de deur op een kier moeten zetten. Zij moeten de eerste stap zetten.

Wat is de stand van zaken met betrekking tot het statuut van de vrijwilliger ? Hoe ver staat het met een wettelijke regeling terzake ? Is er reeds een akkoord over de grootte van de vergoeding die wordt vrijgesteld van belastingen ? Al deze zaken werden destijds aangekaart. Wat kunnen we doen opdat de sportclubbesturen zouden verjongen ? Is het niet wenselijk en noodzakelijk dat jongeren ook be-

Van Dijk

stuursverantwoordelijkheid durven nemen ? Ik vroeg u ook of u voor deze commissie de belangrijkste conclusies en resultaten van de staten-generaal van de sportclubs kort uit de doeken wilde doen. Die vraag is inmiddels overbodig geworden. U hoeft dus niet heel dat document voor te lezen. Wat denkt u in het laatste jaar nog te verwezenlijken om in te spelen op de resultaten van deze Staten-Generaal en tegemoet te komen aan de oorspronkelijke uitgangspunt van 1999 van de Vlaamse regering, namelijk meer Vlamingen kwaliteitsvol aan sport te laten doen ?

Het zijn heel wat vragen, maar ik wilde toch kennis nemen van de stand van zaken en peilen naar welke initiatieven u belangrijk acht om het tij te keren en het uitgangspunt van 1999 te realiseren.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, ik sluit me volledig aan bij de vraagstelling van de heer Van Dijk. De resultaten van de Staten-Generaal bieden ons voldoende informatie en discussiestof voor de bespreking van de volgende beleidsbrief en van de begroting voor 2004.

Ik ben geschrokken van een interview met de heer De Knop, een man die ik nochtans erg waardeer, dat onlangs in De Standaard is verschenen. In dit interview pleit de heer De Knop voor de afschaffing van de subsidies voor sportclubs.

Ik heb onmiddellijk het verband gelegd tussen deze uitspraak en een uitspraak van de vorige minister van Sport, die in deze commissie ooit heeft verklaard dat beleidsniveaus elkaar niet hoeven te subsidiëren. Ik heb dit steeds een bizarre uitspraak gevonden.

De vorige minister van Sport hanteerde een liberale visie. Hij ging ervan uit dat iedereen moet betalen voor de voorzieningen die worden aangeboden. De uitspraak van de heer De Knop lijkt vanuit dezelfde visie te vertrekken. Wie een fitnesscentrum bezoekt, moet dit zelf betalen. De overheid moet hierin niet tussenbeide komen.

Indien we enkele jaren geleden over een sportbeleid in Vlaanderen konden spreken, was dit vooral een verdienste van de lagere besturen. Uit alle beschikbare studies blijkt dat de gemeentebesturen de lokale clubwerkingen steeds een enorme ondersteuning hebben geboden.

Hoewel we dit debat een andere keer wel eens zullen voeren, wil ik er nog even op wijzen dat de huidige minister van Sport zich ooit heeft laten ontvalen dat de gemeentelijke sportdiensten niet veel voorstellen. Ik heb de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten steeds zeer belangrijk gevonden. We mogen niet uit het oog verliezen dat nauwelijks de helft van de Vlaamse gemeenten over een erkende sportdienst beschikt.

Ik vind dergelijke uitspraken problematisch. In de loop van de komende maanden zullen we hierover regelmatig eens van gedachten moeten wisselen. De Vlaamse regering moet duidelijk maken wat ze met het sportbeleid in Vlaanderen wil aanvangen.

De sportclubs staan momenteel in voor de werving van sporters, voor de versterking van het aanbod en voor de kwaliteitsbewaking. De heer Van Dijk heeft daarnet duidelijk aangetoond dat de werking van deze clubs momenteel enorm onder druk staat. Hoewel we eigenlijk enkel een ideaal nastreven, werpen we in onze regeldrift constant nieuwe hindernissen op. We blijven het vrijwilligerswerk enorm belasten. Als er ergens nood is aan een administratieve vereenvoudiging, is het wel in het vrijwilligerswerk.

Mijnheer de minister, ik ben het uiteraard niet eens met het pleidooi van de heer De Knop om de subsidies voor de sportclubs af te schaffen. Ik heb overigens vernomen dat hij deze idee vijf dagen later zelf licht heeft gecorrigeerd. Wat is uw mening ? Onderschrijft u de uitspraken van de heer De Knop ? Welke maatregelen wilt u in dit verband treffen ?

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de voorzitter, ik zou me kort willen aansluiten bij de vorige sprekers. Heel wat sportclubs kampen momenteel met problemen. Ik ben er stellig van overtuigd dat enkel een schaalvergroting die clubs leefbaar kan houden.

Ik zal dit even toelichten aan de hand van een voorbeeld. Ik woon in een relatief kleine gemeente. In die gemeente zijn echter vier voetbalclubs gevestigd. Op termijn is het onmogelijk om al die clubs de nodige kwalitatieve begeleiding en infrastructuur te bieden. Bovendien zullen ze er niet in slagen voldoende vrijwilligers te vinden.

Mijnheer de minister, indien de huidige werkwijze niet wordt gewijzigd, zullen heel wat clubs niet

Strackx

kunnen overleven. Welke initiatieven hebt u reeds genomen om tot een schaalvergroting te komen ?

De voorzitter : De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts : Mijnheer de voorzitter, in de toelichting bij zijn vraag om uitleg heeft de heer Sauwens een karikatuur gemaakt van het beleid van de vorige en de huidige minister van Sport.

De heer Sauwens heeft daarnet verklaard dat de sportdiensten voor de minister van Sport niet belangrijk zijn. Ik heb de indruk dat hij een loopje met de waarheid neemt. Het voorstel van decreet betreffende de lokale sportdiensten van de heer Sauwens is destijds niet weerhouden. Uit de uitgebreide besprekingen van dit voorstel van decreet is gebleken dat hier nog verder aan moet worden gewerkt. Momenteel zit een dergelijk decreet er nog niet in. De gedane voorstellen voldoen nog niet aan de verwachtingen. Wie daaruit besluit dat het sportbeleid van de voorbije jaren het belang van de gemeentelijke sportdiensten niet heeft erkend, neemt een loopje met de waarheid.

Ik heb de Staten-Generaal en de vergaderingen van de werkgroep over subsidies aan sportclubs bijgewoond. Zoals uit de teksten van de Staten-Generaal blijkt, is in die werkgroep enkel voorgesteld om een gedeelte van de basissubsidies eventueel door projectgerichte subsidies te vervangen. Mijns inziens heeft de heer Sauwens dit te scherp geformuleerd.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, het vrijwilligerswerk in Vlaanderen staat zwaar onder druk. De minister weet overigens dat eenzelfde fenomeen zich in het sociaal-cultureel werk voor doet.

Heel wat belangrijke netwerken in onze samenleving zijn op de inzet van vrijwilligers gebaseerd. De sportbeoefening is een van die netwerken. Indien we het aantal betrokkenen in ogenschouw nemen, zou dit zelfs het belangrijkste van allemaal kunnen zijn.

Het enige wat de overheid kan doen, is het organiseren van een regelgeving die het deze mensen niet moeilijker maakt dan nodig is. De overheid kan enkel op basis van duidelijke regels steun bieden.

Door middel van het decreet op de sportfederaties heeft de overheid een dergelijk kader gecreëerd. Door middel van het reeds jaren geleden aangekondigde decreet op de sportdiensten zou een soortgelijke stap kunnen worden gezet.

De overheid kan mensen evenwel niet verplichten om op vrijwillige basis sportactiviteiten voor anderen te organiseren. Het tekort aan vrijwilligers is gedeeltelijk aan de tijdsgeest te wijten. We kunnen dit spijtig vinden, maar we kunnen hier weinig aan verhelpen.

De vraag is of de overheid een stimulerende regelgeving kan opstellen. In dit verband moeten we niet trachten het warm water opnieuw uit te vinden. We moeten nagaan hoe we met de beschikbare middelen betere resultaten kunnen boeken. Op dit vlak is de parallel tussen het vrijwilligerswerk in de sport en in het volwassenenwerk zeer duidelijk.

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, ik heb praktisch heel de Staten-Generaal bijgewoond. Met betrekking tot een aantal thema's heeft deze leerrijke ervaring een aantal vermoedens bevestigd.

Ik zal eerst even ingaan op de opmerkingen van de heer Stassen. Blijkbaar hebben we tegenwoordig alles, behalve tijd. Dit is een van de pijnpunten in onze maatschappij. Recent is in de kranten het bericht verschenen dat Child Focus 1.500 vrijwilligers zoekt om affiches op te hangen wanneer een of ander kind wordt vermist.

Dit tekort aan vrijwilligers is een teken van de tijd. Dit betekent echter niet dat de mensen zich niet langer willen engageren. Ze willen zich enkel op een andere manier engageren. Mensen die, omwille van hun functie of omwille van hun wetenschappelijke expertise, deze problematiek met een groter gezag kunnen bespreken, zijn het erover eens dat we in de toekomst over een kleine groep vaste medewerkers en over een grote groep occasionele medewerkers zullen beschikken.

De vaste medewerkers zullen altijd in de weer zijn. De occasionele medewerkers zullen slechts sporadisch hun diensten aanbieden. Dit onderscheid is momenteel bij veel sportclubs al zichtbaar. Wanneer een sportclub een mosselleest organiseert, staan de ouders van preminiemen of zo plots klaar om zich uit de naad te werken. Wanneer men diezelfde mensen vraagt om in het bestuur van de club te stappen, weigeren ze. Ze zijn bereid de handen

Keulen

uit de mouwen te steken. Ze zijn zelfs bereid een heel weekend boven het frietvet te hangen. Ze zijn echter niet bereid om wekelijks of tweewekelijks de kantine open te houden, de douches schoon te maken of de kinderen op te vangen.

Dit onderscheid in engagementen is grotendeels aan de tijdsbesteding van de meeste mensen te wijten. Zoals ik daarnet al heb gezegd, heeft iedereen tegenwoordig alles, behalve tijd.

Wat de vragen van de heren Sauwens en Van Dijk betreft, zou ik willen benadrukken dat ik gewonnen ben voor de sportbeoefening in clubverband. Ik ben van oordeel dat sportclubs mensen ertoe aanzetten om hun sport op een regelmatige manier te beoefenen. Dit is gewoon een praktisch gevolg van de participatie aan de clubwerking. Indien een match met elf spelers moet worden gespeeld, is elke speler afhankelijk van de aanwezigheid van zijn medespelers. Zelfs de recreatieve speler beseft dat het spel zonder hem niet behoorlijk kan worden gespeeld. De regelmatige sportbeoefening leidt tot een zekere discipline.

Sportbeoefening in clubverband is bovendien een sociaal gebeuren. De sport wordt samen met anderen beoefend. Het gaat hierbij niet enkel om een aantal vrienden die samen een sport beoefenen. Het gaat om een hele entourage, om een gekwalificeerde omgeving en om de mogelijkheid om het eigen potentieel en de eigen intrinsieke kwaliteiten verder te ontwikkelen.

Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit negatief over de sportdiensten heb uitgelaten. Wie toch dergelijke feiten kent, mag me hier altijd tegenspreken.

Mijnheer Sauwens, u hebt daarnet gezegd dat gemeenten en de provincies voor de huidige legislatuur vaak de dragende structuren en overheden in het sportbeleid vormden. Dit klopt. Dat deze situatie de jongste jaren is gewijzigd, is gedeeltelijk overigens uw eigen verdienste.

In het verleden hoorde het sportbeleid bij het cultuurbeleid. In het Vlaams Parlement kwamen enkel de activiteiten van het Bloso ter sprake. Andere sportieve onderwerpen kwamen enkel hoogst uitzonderlijk aan bod.

De antwoorden op een aantal concrete vragen van de heer Van Dijk zijn grotendeels te vinden in de bundel die hij ondertussen heeft ontvangen. De re-

soluties die op het einde van de Staten-Generaal zijn opgesteld, bevatten voldoende hints om het beleid in een bepaalde richting aan te passen.

Ik heb de meeste vergaderingen van de Staten-Generaal bijgewoond. Ik ben dit initiatief zeer genegen. De Staten-Generaal biedt ons namelijk de kans om de polsslag van de sportclubs en van de sporters zelf eens te voelen.

Discussies over het sportbeleid gaan vaak over organisaties en over structuren. Sporten worden echter door mensen en door clubs beoefend. Ik wil me hier niet negatief over organisaties, structuren of decreten uitlaten. Op die manier kunnen we namelijk een aantal noodzakelijke voorwaarden in het leven roepen. Het verhaal van de clubs en van de individuele sportbeoefenaars komt op het Vlaams niveau echter niet vaak aan bod.

Om de sportbeoefening in clubverband te stimuleren, heeft de Vlaamse overheid vooral sensibiliseringscampagnes georganiseerd. In 2001 heeft het Bloso reeds een dergelijke campagne gevoerd. In de begrotingen voor 2002 en voor 2003 zijn kredieten ingeschreven voor de bekende campagne 'Bij een sportclub zit je goed'. Deze campagne is via de populaire visuele media gevoerd. Tal van bekende gezichten hebben hieraan hun medewerking verleend. Deze campagne zal in 2004 worden voortgezet.

De resultaten van de enquête die het Bloso in functie van de Staten-Generaal heeft uitgevoerd, zijn in de reeds aangehaalde bundel opgenomen. Deze resultaten zijn vorige week reeds uitvoerig besproken.

Het ledenverlies van de sportclubs is zorgwekkend. Een verlies van meer dan 100.000 leden is niet niks. Uit mijn gesprekken met betrokkenen over deze daling blijken twee zaken.

Ten eerste wordt het aantal sportbeoefenaars op een andere manier geteld. Dit is gedeeltelijk vergelijkbaar met de gewijzigde dopingcontroles. Indien men intenser of doeltreffender controleert, lopen meer mensen tegen de lamp. Dit betekent uiteraard niet dat er ook meer doping wordt gebruikt. Een wijziging van de aanpak kan nieuwe zaken aan het licht brengen.

Het decreet op de sportfederaties heeft tot een andere telmethode geleid. De huidige cijfers zijn veel relevanter en bieden een reële weergave van het aantal sportbeoefenaars per sportfederatie. We mogen trouwens niet uit het oog verliezen dat de

Keulen

voetbalsport hier niet bijhoort. Indien ik in toespraken zeg dat 1.100.000 Vlamingen in clubverband een sport beoefenen, horen de voetballers daar niet bij. Dit is een gevolg van de bestaande structuren.

Ten tweede zijn professoren en het Bloso het erover eens dat één Vlaming op twee eigenlijk een sport beoefent. We beschikken nu over een steunpunt dat deze sportbeoefening in kaart tracht te brengen.

Zo zijn er heel wat levendige senioren die regelmatig op de fiets kruipen. Mijn eigen moeder is een goed voorbeeld. Elke dag dat het weer het toelaat, maakt ze gebruik van het uitstekende fietsroute-netwerk in Limburg.

Heel wat mensen bezoeken tegenwoordig fitnesscentra. Deze mensen worden momenteel evenwel niet als sportbeoefenaars in clubverband beschouwd. Indien we al deze mensen zouden meetellen, zou de helft van alle Vlamingen een sport beoefenen.

We moeten deze vaststelling op een genuanceerde manier beoordelen. De helft van de Vlamingen beoefent blijkbaar geen enkele sport. We moeten proberen deze mensen bij de sportbeoefening te betrekken. Radio- en televisiecampagnes, ook op de regionale zenders, moeten hen stimuleren om niet af te haken of om de draad weer op te nemen.

We hebben een initiatief genomen ten aanzien van de clubs. De clubs hebben nu de gelegenheid om zelf een actie tegen de drop-out uit te werken. In functie van het project dat ze indienen, kunnen ze hiervoor een subsidie van 690 euro ontvangen.

Volgens velen is de drop-out bij de zestien- tot vijftientigjarigen te wijten aan het feit dat dit publiek tegenwoordig uit een haast oneindig aantal mogelijkheden kan kiezen. De vrijetijdssector spitst zich op deze leeftijdsgroep toe. De concurrentie is soms gewoonweg moordend. Zo worden de sportclubs geconfronteerd met de aantrekkingskracht van Nintendo en andere spelconsoles.

Het Sportlint bestaat al een tijdje. Aan de succesvolle editie van dit jaar hebben 13.700 mensen deelgenomen. De sportclubs en de gemeentelijke sportdiensten zijn hierbij extra in de verf gezet.

Iedereen kent de vroegere campagne 'Als het kriebelt, moet je sporten'. Er zijn zelfs vragen over ge-

steld in deze commissie. Op een bepaald ogenblik werd die spot namelijk 's nachts uitgezonden. Aan gezien dit tot verkeerde voorstellingen kon leiden, is de spot nadien enkel nog in prime-time uitgezonden.

Bij de twaalf- tot vijftienjarigen kan een stijging van het aantal leden worden vastgesteld. De drop-out van jonge sporters is soms aan de afwezigheid van een kwalitatieve omkadering te wijten. De trainers van de sportclubs oefenen hun functie meestal met veel goede wil uit. Vaak gaat het om gewezen spelers die vanaf hun jeugd jaren bij dezelfde club hebben gespeeld en nadien voor hun clubtrouw zijn beloond. Dergelijke trainers weten meestal welk vlees ze in de kuip hebben, beschikken over de nodige menselijke en emotionele vaardigheden en weten iets van de sport op zich af. Toch missen ze dikwijls de nodige pedagogische en didactische vaardigheden.

Getalenteerde jonge mensen verlaten hun club vaak omdat ze niet de kans krijgen om zich verder te ontwikkelen. Indien ze ter plaatse blijven trappelen, gaan ze immers achteruit. Dit vertrek is een gevolg van de afwezigheid van een kwalitatieve omkadering.

Indien een verlaging van de inschrijvingsgelden mogelijk zou zijn, zou ik er zeker niets op tegen hebben. Ik meen evenwel niet dat de inschrijvingsgelden in de nabije toekomst zullen dalen. Voor veel clubs zijn de inschrijvingsgelden de voornaamste bron van inkomsten. Een sportclub in Vlaanderen telt gemiddeld 133 leden. Het gemiddeld lidgeld bedraagt 85 euro voor volwassenen en 62 euro voor jongeren. Een verlaging van het lidgeld zou de financiële problemen van de clubs nog acuter maken.

Ik ben uiteraard voor bepaalde fiscale maatregelen. Deze maatregelen kunnen echter enkel in overleg met de federale overheid tot stand komen. Ik zal hierop straks nog dieper ingaan.

De invloed van rolmodellen, zoals mevrouw Henin en mevrouw Clijsters, is vorige week, tijdens de hoorzitting, reeds uitgebreid aan bod gekomen.

Wat de KBVB betreft, beschik ik over de meest recente cijfers. Ik zal ze de heer Van Dijck bezorgen.

Wat het statuut van de vrijwilliger betreft, moet ik weer naar de federale overheid verwijzen. De Kamer van Volksvertegenwoordigers zal zich binnenkort moeten uitspreken over een voorstel om de jaarlijkse fiscale aftrek van 1.000 euro tot 1.250

Keulen

euro op te trekken. De Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft dit voorstel eerst aan de Hoge Raad van de Vrijwilliger overgemaakt. Ik ben benieuwd wat het resultaat zal zijn. Ik hoop dat we op dit vlak een stap vooruit zullen kunnen zetten.

Wat het verjongen van de sportbesturen betreft, ben ik het eens met de heer Van Dijk. Het is wenselijk en noodzakelijk dat jongeren bestuursverantwoordelijkheid durven te nemen. Ook de vergrijzing van de besturen van de sportclubs is een gevolg van het feit dat de mensen tegenwoordig alles hebben behalve tijd. Heel wat mensen willen zich occasioneel inzetten voor de club waar zij of hun kinderen deel van uitmaken. Ze kiezen evenwel, vaak omwille van hun beroepssituatie, niet langer voor een permanent engagement. Zoals daarnet al is gezegd, worden alle verenigingen met dit probleem geconfronteerd.

In sommige clubs heeft de vergrijzing ook iets met de mentaliteit van het huidige bestuur te maken. Bestuursleden heten de mensen welkom, maar vinden tegelijkertijd dat nieuwe vrijwilligers, net als ze in het verleden zelf hebben gedaan, moeten beginnen met het kuisen van de douches. Op bepaalde plaatsen speelt deze mentaliteit een belangrijke rol. De voornaamste oorzaak van het probleem blijft evenwel de tijdsbesteding. De meeste mensen willen zich enkel nog occasioneel engageren.

Wat promotie betreft, onderzoeken we momenteel de mogelijkheid om een programma Vlaanderen Sportland te maken. Dit human-interestprogramma zou grote gelijkenissen met Man bijt hond vertonen. Tijdens de uitzendingen zouden bekende en minder bekende sporten aan bod komen. Bovendien is het de bedoeling te tonen hoe een sporter leeft, hoe hij zich voorbereidt en hoe hij zijn dag indeelt. Verder willen we aandacht schenken aan de minder bekende wereldkampioenen in Vlaanderen. Ik denk hierbij aan een Vlaming die wereldkampioen trial is geweest, in zijn discipline een wereldwijde reputatie heeft opgebouwd en in Vlaanderen totaal onbekend is. Deze mensen mogen ook wel eens in de kijker worden geplaatst. In de begroting voor 2004 is voor dit programma een budget van 600.000 euro ingeschreven.

We berekenen momenteel eveneens de mogelijkheden om een sportopleidingsfonds in het leven te roepen.

Een derde van de sportclubs in Vlaanderen beschikt over een gekwalificeerde trainer. Die trainer kan op de Vlaamse trainersschool hebben gezeten. Hij kan ook een regent of een licentiaat in de lichamelijke opvoeding zijn. Op dit vlak moeten we alleszins een mentaliteitsverandering zien door te voeren. Het gebeurt nog steeds vaak dat sporters in een club de kans krijgen om te groeien en ten slotte, als beloning voor de jarenlange clubtrouw en inzet als actief lid, trainer mogen worden.

Jonge sportbeoefenaars willen een kwalitatieve omkadering. De vraag naar meer kwaliteit is tegenwoordig in elk aspect van ons leven aanwezig. De sport kan niet aan deze vraag ontsnappen. We mogen echter niet vergeten dat sport een deel van het gemeenschapsleven is.

Dit brengt me bij de vraag van de heer Strackx over de wenselijkheid van schaalvergrotingen.

Ik woon in een dorp met minder dan 500 inwoners. Het gemeenschapsleven wordt gedragen door twee verenigingen, een voetbalclub en een muziekvereniging. De voorzitters van die verenigingen gelden automatisch als de meest gerenommeerde inwoners van het dorp. Elke gebeurtenis in het dorp wordt eigenlijk door die twee verenigingen gedragen. Elke vereniging heeft haar activiteiten en ze respecteren elkaars activiteiten. Een van beide verenigingen organiseert jaarlijks een restaurantdag. Het gevolg is dat de andere vereniging bewust geen restaurantdag houdt. Indien deze voetbalclub met een club uit het aanpalend dorp zou moeten fusioneren en als een satellietclub door het leven zou moeten gaan, zou dit sportief positieve gevolgen kunnen hebben. Met betrekking tot het plaatselijk gemeenschapsleven zou deze fusie evenwel een verarming betekenen. *(Opmerkingen van de heer Felix Strackx)*

Mijnheer Strackx, ik wil u geen woorden in de mond leggen. Wat de financiële aspecten en de kwalitatieve omkadering betreft, zal die aanpak in de toekomst misschien onvermijdelijk worden. Ik vrees evenwel dat fusies tot het verdwijnen van verenigingen zullen leiden. Wat de professionalisering van de sportbeoefening betreft, mogen we deze handelwijze niet uitsluiten. Ik weet nog niet zeker hoe we dit best aanpakken.

Ik meen dat ik de vragen van de heer Sauwens reeds gedeeltelijk heb beantwoord. De heer De Knop heeft verklaard dat hij nooit voor het afschaffen van de subsidies voor sportclubs heeft gepleit. Op een congres over Wellness heeft hij dit onderwerp aangekaart. We mogen evenwel niet uit

Keulen

het oog verliezen dat dit congres in de fitnesscentrum plaatsvond. Fitnesscentra zijn sowieso een meer economisch gericht milieu dan sportclubs.

De heer De Knop is een voorstander van de ondersteuning van sportclubs. Persoonlijk zal ik me nooit negatief uitlaten over de gemeentelijke of de provinciale subsidiëring van sportclubs.

Volgens de heer De Knop zijn zijn woorden verkeerd geïnterpreteerd. Het schijnt trouwens dat andere kranten zijn woorden genuanceerder hebben weergegeven. Ik kan enkel blij zijn dat hij dit standpunt blijkbaar niet verdedigt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over het gebrek aan gediplomeerde trainers in alle sporten en in het bijzonder in de tennissport

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijck tot de heer Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over het gebrek aan gediplomeerde trainers in alle sporten en in het bijzonder in de tennissport.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, ik ben het eens met de analyse van de minister. Deze vraag om uitleg is eigenlijk een vervolg op een vraag om uitleg die ik minister Vanhengel vorig jaar heb gesteld.

Wat het belang van de kwaliteitsvolle sportbeoefening en -begeleiding betreft, zou ik, naar analogie met de minister, ook eens naar mijn eigen dorp willen verwijzen. Een gemeenteraadslid in mijn gemeente is kinesist van beroep. Aan de hand van de spelers die hij moet behandelen, kan hij vaststellen welke sportverenigingen over een goed opgeleid trainer beschikken. Hij kan dit gewoonweg aan zijn patiënten zien. Bij wijze van boutade zegt hij soms zelfs dat goede trainers slecht zijn voor zijn broodwinning.

De Vlaamse Tennisvereniging levert goed werk. Het gaat hier evenwel om een federatie die op

korte tijd een hoge vlucht heeft gekend. De invloed van een aantal rolmodellen op deze ontwikkeling is in het kader van de vorige vraag om uitleg al even aangehaald.

Ik heb eens nagekeken of de trainers de kwalitatieve en kwantitatieve evolutie van de federatie kunnen volgen. Hoewel er hard en ernstig wordt gewerkt, bevindt de Vlaamse Tennisfederatie zich in een spanningsveld.

De vraag van ouders en kinderen is groot. De clubs zien zich haast verplicht om aan deze vraag te voldoen. Om in een voldoende uitgebreid aanbod te kunnen voorzien, moeten de clubs zelf trainers zoeken. Hier knelt vaak het schoentje. Het is voor potentiële trainers eenvoudiger om snel met de trainingen te beginnen en 25 euro per uur te verdienen dan om eerst lessen te volgen en het brevet van initiator of van trainer te behalen.

Minister Vanhengel heeft zich vorig jaar akkoord verklaard met mijn stelling. Vooral met betrekking tot de initiatoren moeten we drempelverlagend te werk gaan. Het gaat hier uiteraard niet om de bestuursleden van de clubs. Het gaat hier enkel om de mensen die zich over de sporttechnische begeleiding ontfemen. Met betrekking tot de sporttak die ze anderen trachten bij te brengen, zouden deze mensen een zekere basisopleiding moeten volgen.

Hoewel de Vlaamse Tennisvereniging op een paar jaar tijd een enorme vooruitgang heeft geboekt, blijft het spanningsveld tussen vraag en aanbod bestaan.

Eigenlijk moeten we een mentaliteitswijziging realiseren. Nieuwe leden die zich bij een club komen aanmelden, zouden zich niet mogen beperken tot vragen over het tijdstip waarop wordt getraind, over het lidgeld of over de verwachtingen van de club. Ze zouden onmiddellijk moeten vragen of de trainer van de club een opleiding heeft gevolgd. Dit zou eigenlijk een evidentie moeten worden. Indien we onze kinderen naar het regulier onderwijs brengen, gaan we er tenslotte ook van uit dat elke leerkracht over een relevant diploma beschikt.

Dit is belangrijk. Ik weet dat het niet in een handomdraai kan gebeuren. U haalde zelf de cijfers aan. Uit de enquête blijkt dat 62 percent van de clubs geen gevormde trainers hebben, wat dan ook nog niet betekent dat de overige 38 percent in alle gelegingen werken met trainers die een brevet hebben. Het kan dat het maar over één persoon gaat. Hoe zit het met het aanbod van de overheid, sportfede-

Van Dijk

raties en de VTS terzake ? Natuurlijk mag men dit ook niet zo eenvoudig maken dat het aan kwaliteit inboet. Een brevet moet iets betekenen. Maar het moet mogelijk zijn dit aanbod te verruimen. Er vond een verlaging plaats van 180 naar 56 uren voor de initiator, en dat meer specifiek wat tennis betreft. Leidt dit tot meer inschrijvingen en een grotere bereidheid ? Hoe wordt dat geëvalueerd ? De sector zegt dat de deelnemingsnormen vrij streng zijn. Men heeft het wel eens over een ingangsexamen. Ik pleit ervoor dat deelneming op een vrij eenvoudige wijze kan, zodat men een aantal basisvaardigheden kan verwerven. Binnen de club zou men moeten kunnen komen tot een vorm van kwaliteitsbewaking, waarbij één persoon verantwoordelijk is voor alle trainers en hen met raad en daad bijstaat. Maar dat is de verantwoordelijkheid van de clubs.

Voor clubs is de situatie dus soms lastig. Leggen ze kwaliteitseisen op, dan moeten ze potentiële leden weigeren, wat onsympathiek overkomt. Eigenlijk moeten ze die eisen hanteren. Ze bevinden zich dus tussen twee vuren.

Op mijn eerste concrete vraag, over de verhouding tussen opgeleiden en niet-opgeleiden, had u al geantwoord, mijnheer de minister. Waaraan ligt de stagnatie van inschrijvingen aan de VTS ? Of klopt het niet dat er een stagnatie is ? Op welke wijze kunnen we komen tot een betere trainersopleiding ? Ik heb terzake al een aantal suggesties gedaan. Zo zouden gediplomeerden een verzekering kunnen krijgen van de club. Over de mentaliteitswijziging heb ik het al gehad.

Mijn volgende vragen handelen meer specifiek over de evaluatie van de aangepaste opleiding in het tennis. Het is niet de bedoeling iemand met de vinger te wijzen. Ik stel deze vragen vanuit mijn bekommernis : er moet voldoende aanbod zijn om te voldoen aan de grote vraag. Als sport als tennis of atletiek in de lift zitten, dan is het voor iedereen belangrijk dat we de nodige kwaliteit aanbieden.

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik ben ook parlamentslid geweest, en toen had ik wellicht dezelfde neiging als u. De Staten-Generaal heeft plaatsgevonden op 20 september, maar ik heb de indruk dat iedereen nu meteen de oplossingen wil hebben. Ik bedoel dat niet negatief, maar dit initiatief ligt nog niet zo heel lang achter ons. We hebben dit initiatief genomen

om voor onszelf een aantal dingen te detecteren en vaststellingen te kunnen maken. Sommige dingen kon men al vermoeden, maar worden nu formeel bekend.

Bij andere aspecten liggen de zaken anders dan vermoed. De bedoeling van de Staten-Generaal is ons een richtsnoer te geven, opdat we gestructureerd vorm kunnen geven aan het beleid. We maken onszelf kwetsbaar op die wijze, want op dergelijke ogenblikken ziet men soms dat het probleem erg fundamenteel is. Als vandaag iedereen alles heeft behalve tijd, dan zal ik dat als minister van Sport niet meteen kunnen veranderen. Ik kan wel stimulansen geven opdat mensen een engagement op zich zouden nemen, maar soms gaat het over meer dan dat, en zijn er geen eenvoudige oplossingen.

Dan is er de stagnatie van de inschrijvingen aan de VTS. Dat slechts 1 op 3 sportclubs een gekwalificeerde trainer heeft, heeft me ook getroffen. Dan denkt men meteen aan regenten en licentiaten, maar de opleiding in de trainersschool is niet zo onhaalbaar : men moet geen hoger onderwijs hebben gevolgd om dat aan te kunnen. Deels heeft dit te maken met het feit dat er vandaag geen diplomaverplichting bestaat in onze sportverenigingen. Ik huiver er ook voor die verplichting in te voeren. Een andere spreker wees er al op dat die mensen vandaag al met zoveel formaliteiten en regels rekening moeten houden. Door dat in te voeren, zou men dus wel eens het tegendeel kunnen bereiken van wat men beoogt.

Ook is er het element van de tijd. Een dergelijke cursus volgen is immers niet vrijblijvend. Men kan proberen het de mensen gemakkelijk te maken. Zo kunnen, bijvoorbeeld, modulaire systemen worden ingevoerd, waarbij onderdelen apart worden gedoceerd. Het is dan mogelijk aparte examens af te leggen over, bijvoorbeeld, de praktijk, of de theoretische cursussen, of de reglementen. Op die manier kan iemand dan op termijn een diploma verwerven zonder op één ogenblik één groot examen te moeten afleggen. Voor sommigen is dat immers te hoog gegrepen. Er zijn ook verschillende niveaus van diploma's, gaande van initiator, over trainer B en instructeur, tot trainer A, in functie van ambitie en talent. Men doet daar dus heel veel voor. In onze begroting 2004 hebben we geld gereserveerd om promotie te voeren voor die trainersopleiding. We willen clubs bewust maken van het bestaan ervan. De VTS is een creatie van de Vlaamse overheid. Veel mensen weten niet dat de VTS überhaupt bestaat. Als ik het met mensen heb over gekwalificeerde omkadering, krijg ik vaak meteen de reactie

Keulen

dat men geen geld heeft voor een regent of een turnmeester, zoals ze dat dan noemen. We willen hen duidelijk maken dat er ook andere mogelijkheden zijn.

Er is ook de reductie van de duurtijd van de cursus van 100 uur naar 56 uur. De toelatingsvoorwaarden zijn versoepeld. De technische vereisten werden aangepast aan de noden van de sector en zijn dus meer realistisch geworden. Ook werd de minimumleeftijd met een jaar verlaagd en werden de stageuren verminderd. Dat is allemaal in 2002 gebeurd. Dat moet dus nog operationeel worden. Er is tijd nodig om het resultaat daarvan te zien. We proberen alleszins alles in het werk te stellen opdat mensen die cursussen zouden kunnen volgen, in plaats van de drempel zo hoog te maken dat het voor hen niet haalbaar is.

Ik heb ook nog uitgebreid cijfermateriaal over het aantal deelnemers en geslaagden per jaar. Ik zal u dat schriftelijk verstrekken. U vroeg naar het aantal deelnemers aan de toelatingsproef van de laatste 5 jaar, en het aantal geslaagde deelnemers. Ook die tabellen zal ik u verstrekken.

Wat het verhaal van de VTV en de VTS betreft, had ik een heel gedetailleerd antwoord van 4 bladzijden klaar. Ik wil vragen dat u me ontslaat van de taak dit voor te lezen. Mijn indruk is dat de VTV qua omkadering alles in het werk stelt om stimulansen te geven en de drempels laag te leggen. Ik heb de indruk dat de mensen van de VTV hun uiterste best doen. Mijnheer Van Dijk, u bent een van de meest regelmatige vraagstellers in verband met tennis en de VTV. Die mensen houden dat heel mooi bij. U staat daar heel hoog aangeschreven. Ik denk dat het antwoord dat ik u zal bezorgen, u zal tevredenstellen.

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : Mijnheer de minister, ik wilde die federatie aanhalen als voorbeeld van een federatie die een groei kent en waar men heel hard werkt. Ik wil alleen op de voet volgen of we op een kwaliteitsvolle manier aan die vraag kunnen blijven voldoen. Vanuit dat oogpunt was mijn vraag zeer relevant, en we kunnen daaruit ook de nodige conclusies trekken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de gevaren van de geplande windmolenparken in zee voor watersporters

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Huybrechts tot de heer Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, over de gevaren van de geplande windmolenparken in zee voor watersporters.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de windmolenparken in kwestie zouden niet alleen een bedreiging vormen voor de trekvogels. Ook watersporters vrezen voor ernstige ongevallen als ze in die parken en onder de windmolens terechtkomen. De wiken van deze molens hebben een speling van 21,5 meter boven het wateroppervlak. De zeiljachten worden tegenwoordig steeds groter. Een mast van een zeiljacht van 20 meter is tegenwoordig geen uitzondering meer. Al evenmin zijn op zee golven van 3 meter een uitzondering. Dan is de rekensom snel gemaakt : 20 meter plus 3 meter geeft ons 23 meter. Gezien de speling van 21,5 meter vrezen de zeilsporters dat ze, wanneer ze ooit door pech of de stroming afdrijven naar een windmolenpark, letterlijk een klap van de molen zouden kunnen krijgen. Wanneer een dergelijke wiek de mast van een zeiljacht raakt, dan zijn de gevolgen niet te overzien.

Mijnheer de minister, we weten natuurlijk dat die windmolenparken federale materie zijn. Hebt u al overleg gepleegd met uw federale collega's over dit probleem ? Hoe kunnen jullie de veiligheid van de watersporters garanderen ? Welke maatregelen kunnen er worden genomen om te voorkomen dat zeilboten om welke reden dan ook terechtkomen in die windmolenparken, met een catastrofaal ongeluk als mogelijk gevolg ?

De voorzitter : Ik vraag me af of dit dezelfde problematiek is als die van de ballonvaarders en de elektriciteitsmasten.

Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, dit behoort inderdaad tot het domein van de minister bevoegd voor de Noordzee, wiens territorium qua oppervlakte op het water groter is dan op het land. (*Gelach*)

Hoe dan ook, ik vind uw bekommernis zeer oorzakelijk, dus nu is het ook mijn bekommernis. Ik heb hierover contact opgenomen met mijn federale collega. We moeten wel alles in de context plaatsen. Wat het park op de Vlakte van de Raan betreft, is de milieuvergunning geschorst door de Raad van State. Op de Thorntonbank gaat het over een project van 60 windmolens, op de Vlakte van de Raan over 50 windmolens. De Thorntonbank ligt op 27 kilometer van de kustlijn. Dat is een aanzienlijke afstand : de doorsnee watersporter zal daar al niet zo gemakkelijk komen. Ook de Vlakte van de Raan bevindt zich op een respectabele afstand van de kustlijn, namelijk 10 kilometer. De zandbanken waarop deze windmolens moeten komen, zijn afgezet met boeien. Daar gelden alle regels die normaliter gelden in de scheepvaart. Alleen de bevoegde instanties, zoals scheepvaartpolitie en de marine, mogen daar komen, net als de eigenaars van dat park. Voor anderen is de toegang verboden. Ondertussen heeft men een radarsignaal ontwikkeld, waarbij de grotere zeiljachten waarover u het hebt en die misschien wel die afstanden afleggen, automatisch worden verwittigd van het feit dat ze in de buurt van het windmolenpark komen. Deze jachten hebben radar aan boord, dus zo weten die mensen dat ze op hun hoede moeten zijn.

Er is ook een studie van Germanischer Lloyd, een van de grote autoriteiten op het vlak van veiligheidscontroles en maatregelen om ongelukken op zee te voorkomen. Deze mensen schatten de statistische kans op een ongeluk op 1 op 200 jaar. We moeten dus bekommerd zijn, maar we moeten het ook niet dramatiseren. Met de aanwezigheid van de boeien en het radarsignaal, gezien de scheepvaartveiligheidsbepalingen die ook hier van toepassing zijn, gezien het feit dat deze molens zich ver van de kustlijn bevinden, lijken de risico's me zeer beperkt. Risico's zijn nooit uit te sluiten, maar

we moeten ook geen nationaal alarm afkondigen in deze zaak.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de minister, het klopt dat 80 percent van de zeiljachten in Nieuwpoort zich niet verder dan 1 kilometer van de kustlijn verwijderen. Dat er boeien en een radarsysteem zijn, klopt eveneens. Een ervaren zeiler zal daar uiteraard rekening mee houden. Ik had het evenwel over gevallen van pech, wanneer men afdrijft naar dat park. Wat zal men dan doen ? U zegt dat de kans 1 op 200 jaar is. Die statistische berekening zal wel kloppen, wat de grote ongerustheid bij de zeilers niet wegneemt.

Minister Marino Keulen : Dat weet ik. Dit soort thema's is heel delicaat. Soms wordt een en ander wat uitvergroot. Ik wil dit absoluut niet minimaliseren. Dat radarsignaal is er, ook voor die andere schepen, maar wie zich op 10 kilometer of 27 kilometer van de kustlijn bevindt, loopt ook het risico een oceaanstomer te ontmoeten. Dan denk ik bijvoorbeeld ook aan de autoboot die gekanteld is, de Tricolor, en waar ondanks alle moderne waarschuwingssignalen nog zoveel andere schepen tegenop zijn gevaren.

De voorzitter : Of een ijsberg.

Minister Marino Keulen : Dat gaat de opwarming van de aarde wel tegen. Ik wil dit echter niet ridiculiseren. Risico's zijn nooit helemaal uit te sluiten. De parken liggen heel ver van de kustlijn en het is essentieel dat het bewuste radarsysteem in werking wordt gesteld. Dat is de taak van minister Vande Lanotte, want die is bevoegd over de Noordzee. Men is dus wel degelijk beducht voor risico's en doet er alles aan om die risico's klein te houden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.50 uur.*
